

[Jens Møller]

måde har taget disse midler fra erhvervslivet, de midler, som det skulle have brugt til investeringer, til opbygning af nye arbejdspladser.

Vi må nu stille os selv det spørgsmål: hvordan klarer vi denne situation? Der kan man tænke sig flere forskellige ting. Når der er underskud i kassen, så er det første, man tænker, vel: hvordan kan vi få nogle større indtægter? Der må vi straks sige, at det tror vi ikke der er muligheder for. Højere personbeskatning er nok en fuldstændig utænkelig tanke i Danmark, som det er i dag; vores personskatter er allerede alt for høje. Det er gang på gang blevet sagt, at disse personskatter er initiativdræbende med den høje progression, og det er også rigtigt.

Men også på anden måde virker disse personskatter meget uheldigt. Det er sådan, at der i dag er mange mennesker rundt omkring i Danmark, på erhvervsvirksomheder og i landbruget f. eks., der slider og slæber 12-14-16 timer i døgnet, slider sig bogstavelig talt op i dette arbejde, samtidig med at andre går og ikke har noget at lave. Det hænger sammen med, at disse landmænd og andre erhvervsledere ganske simpelt ikke har råd til at ansætte folk, fordi de skal betale så meget for det, for de skal jo nemlig ikke bare betale det, som vedkommende arbejder skal have udbetalt til at leve af, de skal også betale hans skat. Dermed kommer vi op i så store beløb, at de ikke har råd til det, og så må staten i stedet for betale arbejdsløshedsunderstøttelse til de mennesker, der går og ikke har noget at lave, selv om der var så god brug for deres arbejdsindsats på mange, mange områder. Vi må derfor nok se i øjnene, at der ikke er mulighed for at øge statens indtægter over skattevejen. Det ville kun gøre ondt værre.

Det andet, man tænker, når det er galt med forholdet mellem indtægter og udgifter, er: hvordan sparer vi? Det er da rigtigt, at vi ikke skal give penge ud til unødige ting, vi skal spare, hvor vi kan. Men vi må slå fast, som også andre har gjort i dag, at netop i en periode som den nuværende er det meget begrænset, hvor det kan lade sig gøre at spare, uden at vi derved gør ondt værre, uden at vi derved skaber yderligere arbejdsløshed. Så vi skal heller ikke tro, at vi kommer langt ad denne vej.

Tilbage er så en tredje måde, og det er den, jeg mener er den rigtige, nemlig at vi producerer os ud af problemerne, at vi fører en erhvervsvenlig politik, så erhvervslivet kan få gang i hjulene, kan få folk i arbejde og på den måde kan få skatterne til at stige, fordi der er en større indtjening. Ad denne vej kan vi klare det.

En af de ting, der er blevet gjort med hensyn til dette, er netop det, som har været nævnt tidligere i dag og også i går, spørgsmålet om de ekstra dyrtidsportioner, der nu indbetales til ATP-fonden. Derved er erhvervslivet nemlig blevet friholdt, ikke alene for at betale disse portioner, men også for at have administrativt besvær med at betale dem og kræve dem ind igen, som man skulle ved de tidligere ordninger.

Nu er der så nogle, der siger: ja men dette er jo at putte blå i øjnene på lønmodtagerne, for når det er staten, der betaler dem ind i ATP-fonden, så er det jo reelt skatteyderne, der kommer til at betale dem, det vil sige lønmodtagerne. Altså lønmodtagerne kommer til at betale deres egne dyrtidsportioner, og det er jo rigtigt. Men så må vi sige: ja men hvem skulle ellers gøre det? Hvem skulle ellers betale dem? Når vi lever i et land, hvor langt den største del af den erhvervsaktive befolkning er lønmodtagere, så må vi se i øjnene, at det er os selv, der kommer til at betale disse ting, enten det bliver på den ene måde eller på den anden måde.

Hvis det var blevet erhvervslivet, der skulle betale disse dyrtidsportioner, så var vi også kommet til at betale det, ikke over skatterne, men over priserne, for så havde det blot givet prisstigninger. I den udstrækning, vi ikke var kommet til at betale det, fordi vi køber udenlandske varer, ja, da var det de arbejdsløse, der var kommet til at betale prisen, de, der ekstra var blevet arbejdsløse, fordi man ikke kunne konkurrere med udlandet.

Jeg tror, at netop dette eksempel viser os med al ønskelig tydelighed, at det er vigtigt, at vi alle forstår, at generelle lønforhøjelser, altså lønforhøjelser, vi alle sammen får, i virkeligheden ingenting er værd, hvis ikke der samtidig sker en tilsvarende stigning i produktionen. Hvis ikke der gør det, så er det bare papirpenge, vi stikker hinanden, som hurtigt taber deres værdi. Det er til gavn for